

[Landbrugsministeren]

debat om direktivet om retsbeskyttelse af bioteknologiske opfindelser blev vedtaget en beslutning her i salen. Den beslutning pålagde regeringen at gøre det til en betingelse for Danmarks tilslutning til direktivet, at landmandens ret til at så af egen høst uden licensbetaling ikke begrænses.

Det har vi forhandlet efter, men har ikke kunnet få alle vore ønsker opfyldt. Den beslutning i dagsordenen var ganske bredt formulert og byggede bl.a. på, at man ikke ønskede patent på planter, men derimod netop beskyttelse af den type regler, der er i den foreliggende forordning.

Der er i forordningen det, man kalder et dobbelt beskyttelsesforbud. Det vil sige, at man ikke både kan beskytte en sort under denne forordning og samtidig patentere den. Det vil måske kunne have en positiv afsmittende effekt på andre lande, således at flere lande vælger at lave regler om plantenyhedsbeskyttelse frem for patentregler på området.

Desuden taler beslutningen om ulandenes interesser. Dér kan jeg først sige, at de rettigheder, denne forordning giver sortsejeren, kun kan udøves på EF's territorium. Hvis en EF-beskyttet sort sælges til en aftager i et tredjeland, vil sortsejerens rettigheder over efterfølgende generationer alt andet lige afhænge af lovgivningen i dette land, altså også ulandets egen lovgivning.

Adgang for landmænd i tredjelande til at anvende udsæd af egen avl afhænger således af deres nationale lovgivning og er uafhængig af, om sorten er EF-beskyttet. Det var vist et svar til hr. Lysholm Christensen.

Dernæst vil jeg sige, at hvis EU underskriver den seneste UPOV-konvention, der er den internationale konvention om sortsbeskyttelse, vil vi dermed give konventionen mere vægt og måske få flere ulande med under denne konvention. Konventionen siger, at det er op til det enkelte land at fastsætte regler om anvendelse af egen høst til udsæd. Selv om der i EF og i eventuelt revideret dansk lovgivning indførtes regler om anvendelse af egen udsæd, er det således op til det enkelte UPOV-land at fastsætte sine egne regler.

Jeg skal afslutningsvis sige, at EF jo har undertegnet GATT-aftalen, og i den ligger der en forpligtelse til at oprette et system, der kan beskytte plantenyheder. Det kan enten være et

patentsystem eller et system som det, der ligger i denne forordning. På en eller anden måde skal vi derfor have løst dette problem inden for en overskuelig fremtid.

Som jeg sagde tidligere, mener jeg, at det forslag, der ligger nu, er det bedst opnåelige resultat under de givne omstændigheder, og regeringen vil støtte det i EF's Ministerråd, hvis der opnås mandat hertil i Markedsudvalget. Vi har ønsket at få denne behandling her i salen, fordi vi mener, at det er et vigtigt spørgsmål.

Vi har været glade for den dagsorden, der er blevet vedtaget. Det har været et godt fundament for os. Vi har også fået noget ud af vedtagelsen, men vi er nu nået til det punkt, hvor vi tror, det vil være rigtigt at få vedtaget forslaget, der som sagt kun kan vedtages med enstemmighed. Derfor har vi måttet bøje os, ligesom andre lande har måttet bøje sig.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

I sit indlæg sagde den konservative ordfører, hr. Rønholt, at efter hans opfattelse havde tre af de nuværende regeringspartier skudt sig selv i foden – det tror jeg udtrykket var – dels med den omtalte dagsorden, dels med den stilling, vi nu tog i dag, og det var selvfølgelig, fordi vi i dagsordenen havde skrevet, at farmer's privilegie, altså retten til at bruge egen udsæd uden betaling, ikke måtte begrænses.

Dertil vil jeg sige, at det er fuldstændig korrekt, at vi har slugt – hvis man vil bruge det udtryk – at der skal betales en mindre royalty, dog ikke for de små landbrugere.

Men hvis hr. Rønholt nu kigger nærmere på resultatet, vil han se, at vi har opnået, at retten til at bruge egen udsæd er slået fast. Vi har opnået dette meget vigtige forbud mod dobbelt beskyttelse. Havde vi ikke haft den dagsorden, havde Danmark jo – det var det, den daværende industriminister lagde op til – ukritisk tilsluttet sig det direktivudkast, der lå, hvor disse elementer ikke var med.

Så i stedet for sådan at sidde og småærgre sig og prøve at sige, at det er os andre, der har klumret i det, synes jeg egentlig, at hr. Rønholt skulle glæde sig over, at resultatet er blevet så meget bedre, end det ville være blevet i 1991.

Men kompromiser kender vi jo alle. Som ministeren sagde, kræves der enstemmighed i